

Болниятъ бѣ затворилъ очи и въздигаше тежко. После, сждията свърши предварителнитѣ формалности, и стареца издума :

— Всичко . . . цѣлия си имотъ — земя, кжща, лозя . . . всичко да остане на Кънча . . . За синъ ми бѣше . . . Слушало ме е момчето . . . и булката . . . всичко е тѣхно . . .

— И нивата при Азмака . . . и гората при Куру-Чешме . . . нали тате ? — задъханъ, съ пламнало лице се вмѣси Къню.

— Всичко — кимна съ усилие и досада болния — и Азмака . . . и гората . . .

— Леле Боже ! — викна като на смъртъ, и плѣсна ржце сестрата. — Калуде ! Просто да не ти е, братко ! Бащината ми нива, и гората — че нали на мене ги бѣше обрекълъ, на моя Стоилъ, имотъ да завѣди ! . . Боже, Божичко ! Изядоха брата ми, изумиха го ! . .

Нѣколко души дръпнаха настрана старата, която продължаваше да се вайка. Къню се изправи настрѣхналъ предъ сждията :

— Ти пиши . . . всичко пиши, господинъ сждия . . . Нали чу — и нивата и гората . . .